

dit ♀ werd gemeten 130 μ . Door dit kenmerk onderscheidt *U. figuralis* zich van de andere Westeuropese soorten van het subgenus *Pentatax*. Op deze bijzonderheid werd in de literatuur nog niet eerder de aandacht gevestigd.

De nappen zijn klein, de tussenruimten zijn van ongeveer een nap-doorsnede. De twee nappen op de voorste platen liggen transversaal; de drie nappen op de achterste platen liggen in een bijna rechthoekige driehoek.

Het ♀ werd gevonden in het moerasje bij Kortenhoef-oostzijde, in mei 1963. Ook van deze soort werd eerder (1919, 1920) verondersteld, dat zij in ons land zou voorkomen.

Arrenurus cuspidifer Piers. 1896.

Een ♀ van deze soort meet 1480 μ . De kleur is blauw-groen, de palpen en poten zijn lichter. Het lichaam is eivormig en naar voren veel versmald. De voorrand is ingebogen en de achterhoeken zijn sterk ontwikkeld. De 1e epimeren bezitten achteraan elk een stip. De vierde epimeren zijn mediaal breder dan de derde. De afstand van de vierde epimeren bedraagt 103 μ , de afstand hiervan tot het genitaalorgaan 86 μ . De breedte van een lip is 77 μ , de lengte 147 μ , zodat de genitaalopening nagenoeg rond is. De lipvlekken raken elkaar niet; de lippen zijn lateraal iets recht. Er is geen naploze zone. De postepimeraalporus is bij de nappaten gelegen. De nappaten zijn kort en recht, met evenwijdige voor- en achterrand. Lateraal afgerond. Zij zijn sterk naar achteren gericht en reiken duidelijk ver voorbij de achterkant van de genitaalopening. Het gehele orgaan is even breed als de genitaalbocht en steekt niet daarbuiten uit.

De soort werd nog niet eerder in ons land aangetroffen. Zij werd gevonden 16 april 1959 in het secundaire poeltje No. 26 in Meijndel.

Zusammenfassung

Die drei in diesem Artikel genannten Wassermilben sind neu für die holländische Fauna. Bei *Unionicola figuralis* ist zu bemerken, daß die Glieder IV und V der Palpen gleich lang sind, wodurch sie sich von allen anderen westeuropäischen Arten des Subgenus *Pentatax* unterscheidet.

Utrecht, Prof. Jordanlaan 66.

Vlinders met rode ogen. Deze merkwaardige, pas na de Tweede Wereldoorlog bekend geworden afwijking werd voor het laatst vermeld in *Ent. Ber.* 24: 65 (1964). Het toen bekende viertal exemplaren is nu met twee vermeerderd.

1. *Amathes c. nigrum* L. 27 augustus 1964 ving de heer ZWAKHALS een roodogig exemplaar te Spijk (Tielerwaard, vlak tegen de grens van Gelderland).

2. *Thera obeliscata* Hübner. Bij een bezoek aan de heer FLINT te Deventer liet hij mij een ♂ zien, dat 14 september 1964 gevangen was in de val, die opgesteld stond bij de Abdij Sion in Overijssel.

We kennen nu dus drie Noctuiden, één Geometride, één Pyralide en één Tortricide. Wat de oorzaak van het ontstaan van deze opvallende afwijking ook moge zijn, het is thans aan geen twijfel meer onderhevig, dat hij net als het melanisme bij diverse families der zg. „Heterocera” kan voorkomen. Bovendien schijnt hij geleidelijk aan al iets minder zeldzaam te worden. Het is dan ook zeker de moeite waard, dat we het verschijnsel, waarvan we het ontstaan nu eens zelf meegemaakt hebben, met aandacht blijven volgen. — LPK.